

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Karly Musilové a soudců Mgr. Martiny Telcové a Mgr. Jaromíra Synka ve věci

žalobce: **Finanční úřad pro Olomoucký kraj, Územní pracoviště v Šumperku**
se sídlem Gen. Svobody 2790/38, 787 01 Šumperk

proti

žalovaným: 1. **Vlasta H.**, narozená xxx
bytem xxx

2. **Ambiente JVS s. r. o.**, IČO 28258347
se sídlem Roháčova 188/37, 130 00 Praha 3 - Žižkov
oba zastoupeni advokátem Mgr. Františkem Drlíkem
se sídlem nám. Míru 9, 787 01 Šumperk

o určení neúčinnosti právních úkonů, k odvolání žalovaných proti rozsudku Okresního soudu v Šumperku ze dne 6. února 2018, č. j. 9 C 84/2015-218,

takto:

I. Rozsudek okresního soudu **se** ve výroku I. o neúčinnosti kupní smlouvy o převodu vlastnického práva automobilu Fiat Panda na žalovaného 2. **zrušuje** a v této části **se** řízení **zastavuje**.

II. Rozsudek okresního soudu **se** v další části výroku I. o neúčinnosti převodu obchodního podílu ve společnosti Ambiente JVS s. r. o. na žalovanou 1. **zrušuje** a věc **se** v této části **vrací** okresnímu soudu k dalšímu řízení.

III. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému 2. na náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně částku 13.552 Kč, ve lhůtě tří dnů od právní moci rozhodnutí k rukám Mgr. Františka Drlíka, advokáta.

Žalobce je povinen zaplatit žalovanému 2. na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 7.473 Kč, ve lhůtě tří dnů od právní moci rozhodnutí k rukám Mgr. Františka Drlíka, advokáta.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem okresní soud výrokiem I. určil, že právní úkony – kupní smlouva uzavřená mezi daňovým subjektem Janem V. a žalovanou Ambiente JVS s. r. o., kterou došlo k převodu vlastnického práva automobilu Fiat Panda a smlouva o převodu obchodního podílu z 21. 5. 2012, učiněná mezi daňovým subjektem Josefem V. a 1. žalovanou Vlastou H., kterou došlo k převodu obchodního podílu společnosti Ambiente JVS s. r. o., IČO 28258347, notářským zápisem NZ 171/2012, jsou vůči žalobci neúčinné. Výrokem II. rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
2. Proti tomuto rozsudku v zákonem stanovené lhůtě podali odvolání žalovaní, kteří rozsudek okresního soudu napadli v celém jeho rozsahu a vytýkali, že na základě nesprávně zjištěného

skutkového stavu věci dospěl k nesprávným právním závěrům. Konkrétně nebyl správný závěr soudu o tom, že Jan V. a Vlasta H. byli osobami blízkými. V době, ve které došlo k právním jednáním, jež soud shledal vůči žalobci neúčinnými, nebyla Vlasta H. družkou Jana V. Samotná informace ze spisu Policie ČR, ve kterém se Vlasta H. vyjadřuje k osobním poměrům k Janu V., není pro danou věc určující. Pokud okresní soud za stěžejní důkaz považoval výpověď Jana V. a žalované 1. H. učiněné před Policií ČR v rámci trestního řízení, je sporné, nakolik může tato výpověď obstát v civilním řízení, když jako obviněný v trestním řízení mohl vypovídat i nepravdu. Soud neprovedl důkaz výsledkem Jana V., jehož navržením se žalovaná 1. snažila vyvrátit tvrzení, že Jan V. a žalovaná 1. nebyli osobami blízkými v době, ve které k předmětným právním jednáním došlo. Protokol PČR o výslechu žalované 1. může být listinným důkazem, nicméně soud pochybil, pokud neověřil výslechem Jana V., zda tvrzení svědkyně byla skutečně pravdivá. Žalovaní navrhli k výslechu svědky Michala D. a Josefa V., se kterými Jan V. jednal stejně jako s žalovanou 1. o prodeji obchodního podílu ve společnosti Ambiente JVS s. r. o., neboť oba jmenovaní měli s vedením provozu pohostinství zkušenosti, žalovaná 1. měla zkušenosti s výrobou pizzy a provozem rychlého občerstvení. Soud se rovněž vůbec nezabýval tvrzením obou žalovaných o ekvivalentním plnění v rámci jednání, kterému je odporováno. V odůvodnění rozsudku se namítaným ekvivalentem plnění soud nevypořádal. Převody automobilů i převody obchodního podílu byly učiněny za ekvivalentní plnění, a proto takovému úkonu nelze odporovat. Důkaz ve formě znaleckého zkoumání či alespoň odborného vyjádření k tomuto tvrzení žalovaní navrhovali, nicméně tento důkaz byl soudem zamítnut. Ze všech těchto důvodů navrhovali, aby rozsudek okresního soudu byl zrušen a věc tomuto soudu vrácena k novému projednání a rozhodnutí.

3. Žalobce se k odvolání žalovaných písemně nevyjádřil. V průběhu odvolacího jednání vyjádřil souhlas s tím, že obchodní podíl byl převeden za částku 100.000 Kč (jak plyne z notářského zápisu) a toto plnění, jehož se daňovému dlužníku za převod obchodního podílu ve společnosti JVS s. r. o. dostalo, nezpochybňoval, má však za to, že nemohlo jít ekvivalentní plnění. Ve vztahu k osobnímu automobilu Fiat Panda odkázal na údaj vyplývající z písemného doplnění žaloby ze dne 30. 4. 2015, kdy z dokladů předložených Janem V. jako daňovým poplatníkem bylo zjištěno, že vozidlo nabyla žalovaná 2. na základě ústně uzavřené kupní smlouvy za částku 43.560 Kč. Toto plnění považoval žalobce za ekvivalentní a ve vztahu k osobnímu automobilu vzal proto žalobu zpět.
4. Žalovaná 2. neměla proti učiněné dispozici s žalobou v části vyslovení neúčinností právního úkonu týkající se převodu vozidla Fiat Panda na žalovanou 2.
5. Podle ustanovení § 222a odst. 1, 2 o. s. ř., vezme-li žalobce (navrhovatel) za odvolacího řízení zpět návrh na zahájení řízení, odvolací soud zcela, popřípadě v rozsahu zpětvzetí návrhu, zruší rozhodnutí soudu prvního stupně a řízení zastaví; to neplatí, bylo-li odvolání podáno opožděně nebo někým, kdo k odvolání nebyl oprávněn, anebo proti rozhodnutí, proti němuž není přípustné. Jestliže ostatní účastníci se zpětvzetím návrhu z vážných důvodů nesouhlasí, odvolací soud rozhodne, že zpětvzetí návrhu není účinné; v takovém případě po právní moci usnesení pokračuje v odvolacím řízení.
6. S ohledem na dispozitivní úkon žalobce, o jehož obsahu nemá krajský soud pochybnosti, a za situace, kdy žalovaná 2. proti tomuto procesnímu úkonu nevznesla žádné námítky, rozhodl krajský soud v souladu se shora citovaným zákonným ustanovením, a ve vztahu k výroku I. o neúčinnosti kupní smlouvy o převodu vlastnického práva automobilu Fiat Panda na žalovanou 2. rozsudek okresního soudu zrušil a v této části řízení zastavil.
7. Po provedeném částečném zpětvzetí žaloby vůči žalované 2. krajský soud přezkoumal k odvolání žalované 1. rozsudek okresního soudu v jeho další části, o neúčinnosti převodu obchodního

podílu, v této části přezkoumal i řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 206 a § 212 o. s. ř.) a dospěl k závěru, že nejsou dány podmínky pro potvrzení ani pro změnu této části rozsudku.

8. Z obsahu spisu odvolací soud zjistil, že žalobou podanou u soudu dne 30. 3. 2015, v průběhu řízení doplněnou (č. l. 128), se žalobce proti žalovaným domáhal mimo jiné určení, že převod obchodního podílu ve společnosti Ambiente JVS s. r. o. na žalovanou 1., je vůči žalobci neúčinný. Daňový subjekt Jan V. byl od 22. 3. 2008 jediným jednatelem a současně společníkem s obchodním podílem 100% obchodní společnosti Ambiente JVS s. r. o., jejímž předmětem podnikání byla mimo jiné hostinská činnost. Dne 26. 7. 2012 žalobce zahájil u daňového subjektu daňovou kontrolu. Před jejím zahájením Jan V. převedl svůj obchodní podíl v této společnosti na žalovanou 1.
9. Ve vztahu k převodu obchodního podílu ve společnosti Ambiente JVS s. r. o. na žalovanou 1. okresní soud správně uzavřel, že tento právní úkon byl učiněn dne 21. 5. 2012 za účinnosti občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., proto správně po právní stránce věc kvalifikoval v režimu tohoto zákona ve znění platném do 31. 12. 2013. Žaloba na neúčinnost právního úkonu byla podána 30. 3. 2015, zákonná tříletá lhůta byla dodržena. Jan V. je daňovým dlužníkem vůči žalobci, neboť nesplnil povinnost zaplatit daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2010 a 2011, dále daň z přidané hodnoty za všechna zdaňovací období roku 2010 a 2011. Povinnost zaplatit daň z příjmu fyzických osob a daň z přidané hodnoty ve správné výši svědčila daňovému poplatníkovi vždy za příslušené zdaňovací období, jímž je v případě daně z příjmu fyzických osob kalendářní rok (§ 16b zákona o dani z příjmů č. 586/1992 Sb.) a u daně z přidané hodnoty je jím kalendářní čtvrtletí (§ 99 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty č. 235/2004 Sb. ve znění platné do 31. 12. 2012). Není proto rozhodné, že dodatečné platební výměry ke splnění daňové povinnosti na daň z příjmu fyzických osob a daň z přidané hodnoty byly vydány až v průběhu roku 2013, neboť platební výměr, kterým se daňovému dlužníku doměří daň nemá v rovině samotného hmotného práva daňového účinky konstitutivní, nýbrž zásadně toliko deklaratorní. To platí i pro předpis penále z doměřené daně, jakožto sekundární daňové povinnosti k určitému dni, jež však již vznikla přímo ze zákona, nezávisle na vydání platebního výměru.
10. Na základě důkazů, které okresní soud provedl lze přisvědčit závěru soudu, že žalovaná 1. je osobou blízkou daňovému dlužníkovi Janu V., jak vyplývá z provedených listinných důkazů, protokolů policie o výslechu daňového dlužníka Jana V. a Vlasty H., kde oba shodně potvrdili že žili ve společné domácnosti a daňový dlužník označil Vlastu H. jako svoji družku. Uvedené listinné důkazy obsahující vyjádření daňového dlužníka a Vlasty H. o jejich vzájemném vztahu, je dostatečným důkazem k prokázání právně významné skutečnosti pro toto řízení o neúčinnosti právního úkonu. Z ustanovení § 125 o. s. ř. vyplývá, že za důkaz mohou sloužit všechny prostředky, jimiž lze zjistit stav věci. Okresní soud správně k otázce vztahu daňového dlužníka a žalované 1. další důkazy neprováděl, neboť jejich prostřednictvím nemohlo být zjištěno nic, co by změnilo vyjádření těchto osob, které učinili o svém vztahu v rozhodné době. Ostatně otázka žalované 1. jako osoby blízké daňovému dlužníkovi je závazně vyřešena rozsudkem, který byl v této věci vydán 9. 2. 2017, č. j. 9 C 84/2015-198 a ve výroku I. o neúčinnosti právního úkonu kupní smlouvy uzavřené mezi daňovým dlužníkem a žalovanou 1. o převodu vlastnického práva automobilu Fiat Seicento nabyt právní moci se závěrem, že žalobce unesl důkazní břemeno, že žalovaná 1. je družkou Jana V.
11. Hlavní námitka ve vztahu k neúčinnosti převodu obchodního podílu se soustředila do tvrzení, že v konkrétním případě nemohlo jít o zkracující právní úkon ve smyslu ustanovení § 42a obč. zák., neboť dlužník obdržel za převedenou majetkovou hodnotu od nabyvatele náhradu. Že se jednalo o úplatný převod vyplývá ze smlouvy o převodu obchodního podílu uzavřené formou notářského zápisu ze dne 21. 5. 2012, že obchodní podíl ve společnosti Ambiente JVS s. r. o. byl žalované 1. převeden za vzájemně sjednanou cenu ve výši 100.000 Kč, přičemž dohodnutá cena za převod

obchodního podílu byla zaplacená před podpisem této smlouvy a prodávající Jan V. příjem této částky stvrdil podpisem. Žalobce skutečnost zjištěnou tímto důkazem provedeným v odvolacím řízení, že částka 100.000 Kč za převod obchodního podílu ve společnosti Ambiente JVS s. r. o. byla zaplacená, učinil nespornou.

12. Podle konstantně zastávané judikatury platí, že o zkracující právní úkon podle § 42a obč. zák. se nejedná tehdy, obdržel-li dlužník za převedené věci, práva nebo jiné majetkové hodnoty od nabyvatele skutečně (reálně) jejich obvyklou cenu nebo mu za ně byla jinak poskytnuta přiměřená (rovnocenná) náhrada, (srov. 21 Cdo 5209/2016).
13. V projednávané věci se okresní soud námitkou, že za převedený obchodní podíl v uvedené společnosti byla reálně zaplacená částka 100.000 Kč (což je prokázáno) a tato částka podle tvrzení žalované 1. je obvyklou cenou a tedy rovnocennou náhradou za převedený obchodní podíl daňového dlužníka ve společnosti Ambiente JVS s. r. o., nezabýval, tuto námitku zcela pomínil.
14. Okresní soud se námitkou zásadně právně významnou pro tento spor, tvrzením žalované 1., že za převedený obchodní podíl daňovému dlužníkovi zaplatila obvyklou cenu 100.000Kč a navrhla ke svému tvrzení důkaz znaleckým posudkem, vůbec nezabýval. To je důvod ke zrušení rozsudku okresního soudu podle § 219a odst. 2 ve spojení § 213 odst. 4 o. s. ř. a podle § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř. věc vrátil okresnímu soudu k dalšímu řízení.
15. V dalším řízení bude na okresním soudu, aby provedl důkaz znaleckým posudkem za účelem zjištění ekvivalentnosti převodu obchodního podílu a posoudí, zda lze uzavřít, že k převodu obchodního podílu došlo za odpovídající cenu, tj. uváděných 100.000 Kč a zda převedením obchodního podílu na žalovanou 1. došlo ke zkrácení uspokojení pohledávky věřitele a jestli tímto převodem došlo ke zmenšení majetku dlužníka, a v důsledku takovým převodem nastalého zmenšení majetku má současně za následek, že věřitel nemůže dosáhnout uspokojení z pohledávky majetku dlužníka.
16. Vzhledem k výroku I. rozsudku odvolacího soudu se řízení ve věci končí ve vztahu k žalovanému 2., a proto bylo třeba nově rozhodnout o náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným 2. za situace, kdy zastavení řízení vůči žalovanému 2. po zpětvzetí žaloby je neúspěchem žalobce a podle § 146 odst.2 věta první o. s. ř. je žalobce povinen zaplatit žalovanému 2. na náhradě nákladů před soudem prvního stupně částku 16.262,40 Kč. Jedná se o odměnu advokáta za 5 úkonů právní služby po 2.500 Kč dle §9 odst. 3 písm. a) vyhl. 177/96 Sb. (příprava a převzetí zastoupení, vyjádření k žalobě, účast u jednání ve dnech 6. 10. 2016, 2. 2. 2017, 6. 2. 2018), náhrada hotových výdajů za 5 úkonů po 300 Kč, vše s navýšením o 21% DPH 2.940 Kč. Vzhledem k tomu, že se jednalo při zastupování o společné úkony, náleží advokátovi z celkové částky 16.940 Kč po snížení o 20% 13.552 Kč (§12 odst. 4 AT).
17. Stejným postupem bylo rozhodnuto o nákladech odvolacího řízení, kdy soud uložil žalobci povinnost zaplatit žalovanému 2. na náhradě nákladů před soudem odvolacím částku 6.473Kč za dva úkony právní služby po 2.500 Kč (sepis odvolání a účast u odvolacím jednání), náhrada hotových výdajů za 2 úkony po 300 Kč, náhrada za čas promeškaný v souvislosti s poskytováním právní služby při úkonech prováděných v místě, které sídlem advokáta dle § 14 odst. 1 a § 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 400 Kč, tj. 4 půlhodiny po 100 Kč za čas strávený cestou k odvolacímu jednání, náhradu cestovného ve výši 687 Kč, a to cestovné ze Šumperka do Olomouce a zpět na trase 120 km, při průměrné spotřebě 5,8 l/100 km benzínu Natural za cenu 29,80 dle § 158 odst. 3 zákoníku práce a § 4 vyhl. č. 385/2015 Sb., za použití základní sazby za 1 km jízdy 4,00 Kč. Částka 6.687 Kč byla navýšena o 21% DPH, tj. o 1.404 Kč na celkovou částku 8.091 Kč, kterou soud snížil o 20 % na 6.473 Kč. Pokud zástupce účtoval zaplacený soudní poplatek z odvolání a po připočtení odpovídající části zaplaceného soudního poplatku ve výši 1.000 Kč náklady odvolací představují 7.473 Kč.

18. O nákladech řízení mezi žalobcem a žalovanou 1. bude rozhodnuto soudem prvního stupně v novém rozhodnutí o věci (§ 224 odst. 3 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** dovolání přípustné.

Olomouc 12. října 2018

JUDr. Karla Musilová v. r.
předsedkyně senátu